

Розділ 1

Перед тим як вийти з дому, Мел підійшла до кожного вікна, щоб переконатися в тому, що навколо немає нікого й нічого зайвого. Після чого наблизилася до входних дверей, майже хвилину вдивляючись у вічко. Тільки коли дівчина переконалася в тому, що на вулиці немає підозрілого руху, вона наважилася відчинити двері. Попри ранній час, у повітрі вже відчувалося наближення червневої спеки. І все ж Мел мерзлякувато зіщулилася, поки йшла до поштової скриньки. Не поспішаючи, нібито наближалася до собаки, який погрозово гавкав і ледь не зривався з ланцюга.

«Там нічого немає. Там нічого немає», — повторювала Мел подумки, немов молитву, намагаючись переконати себе в тому, у що ніколи б не змогла повірити. Бо знала, що поштова скринька точно не буде порожньою. Листоноша, який жив по сусідству, доставляв їй пошту дорогою додому з роботи. Тобто ввечері. Тоб-

то в той момент, коли дівчина нізащо б не погодилася покинути безпечні стіни свого житла.

Глибоко зітхнувши, вона різко відкрила поштову скриньку. Лист був там. А як же інакше? Адже її передили про це заздалегідь. І все ж Мел здригнулася, нібито всередині побачила дохлого щура, а зовсім не лист. Одним різким рухом, щоб не встигнути про щось подумати, дівчина витягнула конверт, зачинила поштову скриньку й побігла до будинку. Замикаючи вхідні двері на всі замки, їй стало трохи легше змиритися з тим, що **це** повторилося знову.

Білий пухкий конверт тремтів в її руках. А всередині було те, що вона відчайдушно хотіла не просто викинути, а спалити, розвіявши прах за вітром. Але Мел не могла цього зробити. Вона повинна була знати, наскільки близько **він** до неї підібрався. Чи час знову міняти житло? Чи, можливо, цього разу місто, країну, континент?.. Вона отримувала подібні листи вже понад рік, і з кожним новим посланням ставила собі ці запитання. Але відповіді не було й донині. У всій цій ситуації, здавалося, взагалі не існувало жодних відповідей, тільки запитання, що зависали в повітрі, як лезо гільйотини, над її головою.

Мел розгорнула конверт, в якому мама переслала їй листа, одного з багатьох, що приходили на її стару адресу. Усередині виявився ще один конверт, підписаний тим, кому подобалося називати себе Данте.

«Чортів псих!» — подумки проказала Мел, із сумішшю страху й ненависті розкриваючи чергове послання.

Він надсилав їх на адресу її прописки, де дівчина не жила відтоді, як вступила до київського інституту. Ще одне запитання, як Данте зміг дізнатися стару адресу, залишалося без чіткої відповіді, зате з купою три-

можних припущень. Пощастило, що мама завжди поважала особисте життя доньки, тому ніколи не читала її пошту. А тому й не знала, що в житті Мел з'явився переслідувач. І це, мабуть, єдина думка, через яку дівчина зітхала з полегшенням. У мами слабке серце, їй не можна хвилюватися. Нехай краще думає, що їй пишуть друзі, які не знають про те, що дівчина вже змінила кілька квартир. Що траплялося занадто часто, і наврог чи востаннє.

Зібравшись із силами, Мел розірвала другий конверт і дістала з нього лист, загорнутий у щільний поліетилен. А коли розгорнула і його, аромат стійких парфумів розтікся передпокоєм задушливою хмарою. Дівчина немов наяву бачила, як вона поширюється коридором, звертає ліворуч і заповнює собою простору кухню. Усього мить, і ядуча хмара знову повертається в коридор. Минає зачинені двері спальні та прилеглої до неї ванної, які розташовувалися навпроти входу, і рухається праворуч, у вітальню.

Варто було Мел заплющити очі, як вона одразу уявляла: цей знайомий ненависний запах огортає її з ніг до голови. Перетворюється на чорну хмару задушливого газу, через яку вона не може зробити жодного подиху. Уявна картинка була настільки живою, що ось-ось могла перерватися цілком реальним нападом задухи. Мел не розбиралася в чоловічих парфумах, але назву цих не змогла б забути, навіть якби захотіла. Цього Данте й прагнув, щоб вона думала про нього, поки стійкий шлейф не розвіється. Ба більше, щоб Мел згадувала свого сталкера щоразу, коли відчує знайомий або просто схожий запах.

Мел припускала, що папір, на якому Данте писав свої листи, раніше був наскрізь просочений задушли-

вим парфумом, а потім висушений. Тому запах вбирався в нього намертво. А разом із тим, в'їдався в руки. У стіни будинку. Просочував її життя, отруєне присутністю Данте. Перш ніж пробігти очима по словах, написаних убористим почерком, Мел пройшлася кімнатами й відчинила всі вікна на провітрювання. Але навіть так була приречена вдихати запах ненависного парфуму ще кілька годин. Це був аромат Caron Yatagan, про що не раз повторював Данте в перших листах. Важка суміш деревних ноток, гіркої полину, солоду й висушених трав. Та кому взагалі може подобатися такий парфум?

«Тільки схибленим психам», — подумки відповіла вона, переглядаючи вміст листа.

«Люба моя Меланіє! Я виявив дещо цікаве про зайців в їхньому природному середовищі існування. Упевнений, тобі буде корисно теж дізнатися про це! Зайці відомі своєю нервовістю, постійно перебувають у стані пильності та можуть впасти в ступор або «прикидатися мертвими», коли налякані. Також вони здатні досягати швидкості до 70 км/год тікаючи від хижаків. І при цьому можуть скакати в різні боки, щоб збити з пантелику переслідувачів. Це відомо як «зигзаг»: одна з основних тактик оборони зайців. Вони можуть пристосуватися до різних середовищ існування, від пустель до лісів і полярних тундр. Зайці можуть тікати на надзвичайно далекі відстані. Вони здатні проходити багато кілометрів, щоб знайти їжу або уникнути хижаків. Також зайці можуть сховатися з полем зору. А ще їм до снаги залишатися абсолютно нерухомими, коли вони відчувають загрозу.

Проте найцікавіший факт, який тобі, моя любя Меланіє, просто необхідно знати, — у дикій природі

середня тривалість життя зайця становить 1–2 роки через хижацтво й труднощі з навколишнім середовищем. А ось у неволі вони можуть жити набагато довше, близько 12 років.

У моєму дитинстві не було зайців, тільки кролики, яких розводив мій дід. А восени та взимку різав їх, щоб приготувати печеню. Я навіть зараз пам'ятаю, як вони верещали, немов поросята, коли дід тримав їх за вуха, перерізаючи горло гострим ножом.

Як думаєш, любя моя Меланіє, якщо перерізати горло зайцю, той кричатиме так само, як і кролик?

З любов'ю та вічною відданістю
твій Данте».

Лист вислизнув із рук дівчини, опадаючи на підлогу мертвим птахом. Мел трясло дрібним неприємним тремтінням. Відчайдушно хотілося зателефонувати в поліцію і кричати: «Зловіть цього психа або він уб'є мене!»

Але бажання розбивалося об суворі закони реальності. Вона вже проходила через це, коли отримала подібний лист про «цікаві факти з життя мишей». До цього були лемінги, ще раніше — землерийки. Поліціанти дивилися на неї як на місцеву божевільну, коли Мел намагалася пояснити, що їй загрожує реальна небезпека. Листи про маленьких тварин, на яких полюють хижаки, самі по собі нічого не значили. Це дівчина бачила в них завуальовані погрози. Але не служителі закону.

Мел намагалася пояснити їм, що вже понад рік отримує листи від «таємного шанувальника», який підписується як Данте. І не тільки паперові. Щоправда, електронні листи та повідомлення в месенджерах від

незнайомих їй абонентів вона вже десять місяців як видаляла непрочитаними. Та менш із тим, сталкер завжди знаходив спосіб дати їй зрозуміти, що він десь поруч. Мел знала: Данте одержимий нею і не залишить у спокої. Однак проблема полягала в тому, що в цих посланнях не було прямих погроз. Завуальовані тексти, сповнені аналогій і підтекстів, які розуміла тільки Мел, не виглядали страшними для сторонніх людей. Тож дівчина просто припинила свої спроби пояснити щось поліціантам. Усе, що вона могла зробити — зібрати свої речі та змінити адресу. І так кожного разу, коли в листах Данте з'являлися натяки на те, що він знову зміг вистежити її.

Кілька хвилин Мел перебувала в зовнішньому ступорі та внутрішньому жаху, намагаючись заспокоїти своє серце. Вона згадала про те, як правильно дихати й про техніку м'язового розслаблення за Джекобсоном, яку намагалася застосувати просто зараз. Це потребувало часу, але, принаймні поки що, допомагало. Тому дівчина не поспішала. А коли нарешті змогла дихати спокійно, підняла з підлоги лист, тримаючи його двома пальцями за край аркуша. Мел поклала його туди ж, де тримала решту листів — у коробку з-під взуття, яку зберігала в коморі разом із побутовою хімією та пілососом. Ту саму, яку про себе іменувала не інакше як «коробка нестійких надій на те, що колись зібрані нею листи стануть доказом проти Данте».

Ретельно намилюючи руки, щоб витравити з них аромат стійких парфумів, Мел дивилася на себе в дзеркало та ледь впізнавала в ньому ту дівчину, якою колись була. Довге волосся природного чорного кольору, яке сягало попереку й колись блищало на сонці щирим золотом, зараз було недоглянутим і розпатланим.

Лінія вилиць стала більш вираженою через те, що дівчина схудла, і це надавало їй обличчю виснаженого вигляду. Губи були блідими й потрісканими, а волошкові очі — тьмяними та млявими. А якщо часом і блищали чимось живим, то тільки страхом і панікою. Ось до чого довів її Данте.

Мел витерла руки об махровий рушник, але не поспішала залишати ванну кімнату. Вона змушувала себе дивитися на відображення й далі, щоб нарешті визнати те, від чого намагалася втекти весь минулий рік. Данте не відчепиться, не дасть їй спокою. Ця історія не закінчиться нічим хорошим, якщо тільки дівчина не зможе знайти спосіб боротися з ним. Але як?..

Мел роздумувала над цим, неусвідомлено потираючи пальцями шрам над лівою ключицею.

— Ти зможеш упоратися із цим! Ти придумаєш як. Усе буде добре! — ледь чутно проказала Мел. Вона спостерігала за тим, як у дзеркалі ледь ворухаться знекровлені губи. І раптово саме це вивело її з тимчасової апатії. Ніжні вигини губ, колись такі м'які й чуттєві, для яких дівчина ніколи не шкодувала грошей на бальзами та якісні помади. Тепер вуста виглядали як висušена й потріскана земля в посушливе літо.

— Ось що стане з усім моїм життям, — усвідомила Мел і гірко усміхнулася, від чого на нижній губі з'явилася тріщинка. Вона повільно червоніла, стаючи ніби знущальним нагадуванням про те, що в блідих губах ще лишалася кров. Її лише слід було знову розігнати по тілу, і все стане як раніше. Все знову буде добре.

Мел притиснула палець до губи, злизнула з нього червоний відбиток, і, заплющивши очі, глибоко зітхнула.

— Мені начхати, що ти від мене хочеш, Данте. Але я не дам тобі цього зробити! — вона знову відкрила очі,